

документального фільму "20 днів в Маріуполі" – і не стільки за те, що вони піднялися на кіноолімп, скільки за ефективну спробу донести світу правду про українську трагедію.

Показ "20 днів в Маріуполі" відновили в кінотеатрах України, фільм демонструватимуть за кордоном. Обивателю в Мюнхені чи Сан-Франциско – й обов'язково в Будапешті та Братиславі – корисно подивитися кілька хвилин (більше свідомість умиротвореного бюргера не витримає), аби зрозуміти, що звірі засмакували людську кров і в Маріуполі не зупиняться¹.

Найвище прагнення до добра

Український фільм «Порцелянова війна», знятий у копродукції зі США, здобув гран-прі в категорії «Документальний фільм» на 40-му Sundance Film Festival (США). Режисери – американець Брендан Белломо й український художник та колишній солдат українського «спецназу» Слава Леонтьєв. Оргкомітет прокоментував стрічку як найвище прагнення до добра з одночасним спротивом тоталітарній агресії та збереженням людяності.

Укрінформ

«Перші дні»

З лютого на платформі кіно і телебачення Київстар ТБ відбулася прем'єра українського мінісеріалу «Перші дні». Це шість ігрових стрічок, натхненних реальними історіями українців, які зустріли повномасштабне вторгнення росії зі спротивом. Серіал створено на кіностудії FILM.UA в партнерстві з національними мовниками Норвегії, Швеції й Фінляндії та німецькою дистриб'юторською компанією Red Arrow Studios International.

Його спадщина – ще не досягнений материк

В українському кінопрокаті з 8 лютого йшов фільм Ігоря Висневського «Інший Франко» про наймолодшого сина українського письменника Івана Франка. «Петро Франко – знакова і водночас напівзабута постать української історії та культури. Його доля – незарубцьований шрам на зламаному хребті українського ХХ століття. Його діяльність – кипучий вулкан енергії праці і чину. Його спадщина – ще

не досягнений уповні творчий материк, що сягає від літератури до інженерії, від хімії до кулінарії, від гімнастики до гуманістики... А поза тим, Петро Франко – це перший директор Музею свого батька», – сказав директор Меморіального музею І. Франка у Львові Богдан Тихолоз.

Вечір пам'яті Ігоря Кобрини

6 лютого в Будинку кіно відбувся Вечір пам'яті Ігоря Кобрини, режисера, продюсера, сценариста, засновника студії «Телекон», лауреата багатьох фестивалів нагород.

Вечір відкрив Голова НСКУ Сергій Борденюк, модераторами були однокурсник Ігоря Кобрини Василь Вітер та багаторічний директор студії «Телекон», колега і соратник Сергій Заболотний, який підготував уривки з його численних фільмів. Вечір видався дуже світлим: друзі й колеги згадували чудові історії зі спільного творчого життя. Василь Вітер згадував про студентські роки, Тамара Бойко – про роботу над ігровими фільмами «Марія» за творами Євгена Гуцала та «Останній доказ королів», в якому І. Кобрин був другим режисером у Віктора Кісіна. Леонід Мужук розповідав про спільну роботу над трилогією «Чорнобиль. Два кольори часу», яка стала для Кобрини переломною в його житті. І за цей громадянський вчинок, адже зйомки розпочалися в перші дні чорнобильської катастрофи, він і його співавтори удостоїлися Національної премії Тараса Шевченка. Про його ігрові картини, зняті на «Укртелефільмі», де він працював 10 років, розповіли його друзі – художник/режисер Сергій Маслобойщиков і акторка Алла Сергійко, яка знімалася в дитячому фільмі «Дива в Гарбузянах». А про його зрілі глибокі і філософські серіали «1941. Заборонена правда» і «1945» розповів його колега – журналіст Андрій Куликов. Понад 30 років Ігор Кобрин очолював засновану ним студію «Телекон» – одну з перших незалежних компаній в Україні, на якій зняв багато знакових картин і документальних серіалів. Про це розповів його друг і співзасновник, кінооператор багатьох його фільмів Микола Гончаренко. У творчому доробку режисера Ігоря Кобрини – серіали «Хлібна гільйотина», «Собор на крові», «Апельсинова долька», «Заручники свободи»

та ін. Прем'єра останнього фільму сценариста Ігоря Кобрини «Василь Кричевський» відбулася в Будинку кіно 7 грудня за три дні до його відходу в інші світи. До останнього дня він був сповнений ідеями і творчими планами – і це зрозуміло, адже люди такої кипучої енергії і досвіду не завжди встигають здійснити всі свої мрії і дещо забирають із собою, залишаючи нам таємниці і світлу пам'ять.

Галина Криворчук

Маловідомі факти про тріо «Золоті ключі»

«Іван Миколайчук був залюблений в українську народну пісню. Майже в кожному фільмі, де б він не знімався чи знімав сам, звучали українські народні пісні», – розповіла в ефірі радіо «Культура» народна артистка України Валентина Ковальська. «Коли він співав разом з Марічкою, кажуть, весь світ завмирав. Багатьох пісень вони навчили нас з Ніною Матвієнко. Хоча саме за українську пісню ми були 17 років невізними, а деякі пісні могли запросто вирізати з фільму». Про неймовірні історії та доленосні зустрічі в житті Івана та Марії Миколайчуків, історію створення тріо «Золоті ключі» та нову книгу «Пісенне древо Івана Миколайчука» розповіла учасниця легендарного тріо «Золоті ключі».

Творчий вечір Олега Комарова

В березні в Будинку кіно відбувся вечір Олега Васильовича з нагоди його 85-річчя. Він віддав шану тим, хто став для нього вчителями, яких надзвичайно цінує. Ми побачили уривки з фільмів і вистав, які унаочнювали майстерність Комарова-актора, різноплановість обдаровання. Його акторський талант дав можливість йому створити різноманітні незабутні літературні вечори. А його чудовий впізнаваний голос! Він і по сьогодні не втрачає енергії пізнання та повної самовіддачі. Його різновекторність не може не дивувати. Це театр, кіно, телебачення, програми на різноманітних майданчиках. А є ще книги. Його письменницький хист дозволив йому створити унікальні портрети людей, з якими його пов'язала доля. І є ще учні в Київській муніципальній академії

¹ Тимчук Юрко. Між Оскаром і МТЗ. Збруч. 19.03.2024.